

Det sista huset innan skogen

Luften var tjock av värme och för ett ögonblick tyckte Malin att det såg ut som om skogen rört sig närmare. Hon försökte minnas exakt hur många decimeter det varit mellan sandlådans kant och det första trädet men hettan gjorde det svårt att tänka. Så skönt det vore att vara ett träd, tänkte hon istället, helst ett av de lägre, så att hon skulle få svalka i de andras skuggor. Hon låg på mage på gräsmattan bakom huset och bläddrade i en gammal Kalle Anka-tidning. Gräset stack mot hennes bara ben; det var gult och vasst som halm efter den torra sommaren. Hennes lillebror Albin lekte i sandlådan; han skopade upp sand med sin nya, röda spade och formade en liten figur av sand och blad. En asp vid skogsbrynet hade börjat fälla sina löv fastän det bara var augusti.

Albin hade fått både spade och hinkar och andra sandleksaker i present av föräldrarna när de flyttade in det nya huset för två veckor sedan, men spaden var det enda han lekte med i sandlådan. En av de första dagarna hade Malin frågat honom vad han byggde. Tjäd, hade han svarat och vänligt klappat den klumpiga sandskulpturen så att den gick sönder. Sedan hade han gråtit i en halvtimme och efter det hade Malin låtit honom bygga sina träd ifred. Nu höll hon ett vakande öga på honom från gräsmattan. Deras föräldrar hade åkt bort över dagen för att hälsa på ett par av mammas vänner i den gamla staden och Malin hade fått noggranna instruktioner om att se till så att inte Albin förrirade sig in i skogen. När hon frågat vad det var för mening med att bo intill en skog om man inte fick vara i den hade hennes mamma bara tittat på henne med bekymmersrynkan mellan ögonen och sedan sagt att de hade bråttom iväg och inte hade tid för krångel. Malin tänkte fråga igen när de kom hem.

Klockan började bli eftermiddag och Malin lyssnade efter krasandet av grus på uppfarten på andra sidan huset, men inget hördes. Ibland gled någon enstaka bil förbi på vägen men ingen svängde in mot deras hus. Hon lämnade serietidningen och gick in i huset för att hämta telefonen. Inomhus stod luften stilla. Hon öppnade ett fönster och strök undan en slinga hår som klibbade mot pannan medan hon slog numret. Efter bara två signaler fick hon svar. Malin andades ut, tyst så att det inte skulle höras i luren. Hon frågade var de var. På väg hem, svarade hennes mamma, ganska nära, men de tänkte stanna till vid en rastplats och ta en liten promenad i en särskilt trevlig del av skogen som de sett; där fanns en ordentlig stig, sade hon, inte så där oordnad natur som bakom deras hus. När Malin lade på luren var den täckt av svettiga fingeravtryck. Hon drog fingret över den blanksvarta plasten så att de smetades ut, sedan hämtade hon några isbitar i frysen och klev ut på gården igen med isbitarna smältande i ena handen.

Det tog flera sekunder innan hon insåg att något var fel. Ingen i sandlådan, ingen på gräsmattan...

- Albin! Var är du?

Inget svar.

- Kom fram genast! Annars blir mamma jättearg när hon kommer hem! Jag kommer att säga till henne! Isvattnet droppade mellan hennes fingrar. Det enda som hördes var det svaga brusandet av vinden i träden. Det hade börjat blåsa. Det var ingen stark vind men den blåste bort det värsta av värmen. Hon tittade mot skogen. Träden böjde sig mot henne när hon tog några steg ditåt. Han måste ha gått in där och hon måste

följa efter. Hon rös till när hon kom in i skuggan.

- Albin!

Hon ropade in bland träden och tyckte sig höra ett svagt eko som svar. Löven prasslade omkring henne och torrt blåbärsris frasade under fötterna. Hon gick barfota och mycket försiktigt. Doften av mossar och solvarm jord omslöt henne och en miljon pyttesmå insekter som hon inte kunde namnet på irrade kring hennes huvud. Plötsligt såg hon något rött bland blåbärsriset. Hon böjde sig ned och plockade upp den lilla plastspaden innan hon fortsatte vidare mellan mossiga stammar och sly. Ibland viftade hon undan några närgångna flugor med spaden.

Malin stannade i en liten glänta och såg sig omkring. Kunde han verkligen ha gått så här långt? I öppningen mellan trädskronorna ovanför henne syntes nu tunga moln. Hon stod stilla, borrade ner tårna i mossan. Den slöt sig mjukt kring fötterna och hon kunde ana jorden där under. Trädet var närmare nu; de sänkte sina grenar mot henne, liksom välkomnande. Hon sträckte ut ena handen mot en späd asp och den nuddade hennes fingrar med darrande löv. Hon strök med ena handen över dess stam och lade ned den lilla spaden på marken intill. I skuggan bland träden var hennes hud gyllenbrun som bark, jorden kändes varm mot hennes bara fötter och hon blev nästan inte förvånad när de första bladen trängde fram under fingernaglarna och vecklade ut sig som nyfödda fjärilar. Vinden hade tilltagit i styrka och hon vände ansiktet mot himlen just när de första dropparna började falla. Mossan doftade starkare nu. Hon slöt ögonen och lät regnet komma.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Grävling med Poeter.se id #28035 innehar upphovsrätten